

Přáno pro všechny tuláky a trampy

ORBIS .

TRAMPUS

AKTUALITS

= vydání J =

OBČASNÝ • NĚKOLIKASTRANÍK • OBĚŽNÝ

Narozeno : 1. 10. 80

Začátečník . . .

Vše, co je zde napřáno

jsem si někde přečet, zaujalo mě to

a dávám na vědomí

široké trampské veřejnosti ...

-----
překlepy a chyby musíte prominout

P O Z O R   _   P O Z O R

Zalíbil-li se ti tento "občasník" a jsi-li sběratel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ !!! Stačí-li ti přečtení, předej pak OTU dál spřízněným duším.

Nechte kolovat POUZE 30 DNU^o ode dne narození !!!

x x x x x x

redakce

Chtěl bych napsat několik vět k "definici trampa", jak probíhá na stránkách tohoto plátku. Podě-
me je to stejný nesmysl jako snažit se logicky od-
povědět na otázku, proč existují lidé na Zeměkouli.
A tak nakonec z touhy po "definici" zbyde pouze
osobní vyznání a krédo, s e kterým jezdíme ven.
Bohudíky je to u každého trochu jiné! I když třeba
Mladý svět se snaží vytvořit jednotnou definici
"správného trampa" /pomocí rubriky Táborový oheň/
který jezdí na brigády, pořádá různé akce typu
"gymnasion nebo prázdniny s Brontosaurom" apod.
Aby si to někdo myšně nevykládal - nic proti tomu
/sám mám přešli brigád za sebou/, ale dle mého
to smysl trampingu z větší části nenaplnuje. Je to
v nás -a "každej se pro to nehodí", jak se zpívá
v jedné staré trampské písničce.

Nemohu souhlasit s tímto cpaním trampů do jednot-
né kladné škatulky. Je to jen obrácená strana mince.
Jejiž líc naopak zase představuje trampy jako smeč-
ku vyvrhelů. Pravda bude asi někde uprostřed. Lidí
na záporném okra ji mince neuznávám za trampy a
stydím s e za ně /jezdí stejně většinou jenom v lé-
tě/, lidé na kladném orkaji mince jsou mi zase od-
porní předstíráním bezchybnosti a bez smyslu pro
humor, což je /domyšleno do důsledku/ dost zvrátné.
My slím si, že člověk tramp je ve své podstatě kxx
tvor chybující a průsečík těchto "chy b" tvoří jeho
povahu, pro kterou si za se vybíráme přátelé okolo
sebe atd. atd.

Na závěr tohoto tlachání bych chtěl napodobit Pró-
fu a uvést zde jeden svůj text od písničky, kterou
hraje naše skupina a která myslím shrnuje všechno
to, co jsem se zde neobratně pokusil naznačit:

C O _ J S E M

Jsem plný tónů písňových,
a proč, se nedovím,
já hledám květy na polích, anebo jen tak spím.
Jsem zpěvák toho co bych chtěl, a lesů kamarád,
když stíny mizí navečer, a dolů klesá chlad.

Mne vodí cesta klikatá, všech perónů jsem host,
a někdy spadnu do bláta, jen sobě pro radost.
A čas mi listím ševlí, když vítr zafičí,
je mnoho krásných postelí, z mechu a jehličí...

R. A ně kdy ráno se mi tuze špatně vstává
a někdy večer se mi nechce vůbec spát,
jsem jeden z těch, co lesu málo dává,
vša k co by mu chtě l ještě hodně dát!
Já věřím tomu, co mý oči vidí,
a ptákům jejich písně závidím,
jsem obyčejnej člověk, jeden z mnoha lidí,
a za to, že jsem tramp, se nestydím.

Ta k co bych měl víc vy klopit,
jsem jako jsi ty sám,
já chtěl bych dobrý pochopit, to špatný dávno znám...
Jsem lesa hos t a cesty pán, a písně pokouším,
jsem tulák, co je někdy sám, a je z něj cítit dým...

R. ...

Řešetlák - Praha
/T.O. Hleđači a H.O. Cestáři/

x x x

P O D Z I M

vešel, aniž jsem si uvědomil jeho přítomnost.
Stromy jako na povel odkládají listí,
mlha zůs tává viset na větvích stromů celé hodiny
Slunce každou chvíli zakryto černým mrakem
nestačí vyhřát meze, stráně a lesy.
V těch sychravých ránech teprve poznáš
kdo zůsta l kamarádem - kdo zůstal vandrákem.
Spolu se těšíme krásami přírody - barevným podzimem.

JUAN

x

.....

Milova lí slunce putující po obloze,
lesní sjezky vedoucí hvozdem i pasekami,
bublání běhutých vod, promlouvající
k zasvěceným, jímž matka příroda
uspává své děti vespánek v teple
spacáku.

A TAK JSME SI VZPOMNĚLI

jakej to byl sym patickéj zjev, kterýmu zastavovalo každý auto na budějovický trase, když si to hnal vověšenej kytarou a vakem s celty - sktraktatiny, kolem krku šedivej "svetrchomout", po dlouhejch silnicích směrem k Malši. Kolikrát asi se balil do deky pod seschlou borovicí, kolikrát si na vobleze v srpnových nocích, pod vlivem písniček hledal Jižní kříž, když drnkal tu svou nejmilejší vo malý Máje, co nikdy nečekala sama, čekáha s ní celá mexická noc s hvězdama...

Bylo to všechno divný a skoro neuvěřitelný. Naposled sem ho viděl na jednom potlachu, jmenoval se Zdena Rott a byla tam s ním taková něžná dívčinka - s vobličejem jak se svatýho kejčku. Teď se nám cellej příběh zjevova l jako při prolínašce ve filmech.

Když sme se dozvě děli, že umřel, jako by nás zaskočil. Ne že bysme se s ním xprátelili dennodenně nakonec von byl z Kladna, a tak sme se s ním potkávali prakticky jenom kolem Malše, kam nejradši jezdit a se kterou sme ho tak ně jak spejovali, ale byl to ten vy l oženě zdravej typ, vo kterým si představit, že už není, dost dobře nejde. Dověděli sme se to tenkrát v jedný smíchovský hospedě, kam se stahovali v tejdnu trampové se známějch vosad a bylo to tenkrát smutný sezení. Eště k tomu taková blbě smrt, celkem úplně nehorázná, bož ho nákej cikán nožem, proč, to snad ani sám nevěděl, a než ho odvezli do nemocnice, tak už nebyl - úplná kovbojka. Ten večer sme šli domů a měli úplně marnej pocit.

Pak nás čas a silnice zanesly do Slavoj v Budějovicích. Sedělisme tam u baru a čekali na ranní vláček supáček ke Kaplicím, torny v šatně navěšený jako připravený k vejsadku a ta holka, co na parketu kroutí twis t s vojákem, kterej zřejmě teprve začal kroutit vojnu a zírá na nás jako na invázi z Aldebaranu, - ba ne, holka, to není litající talíř, to je vod večere a vůbec, na koho s nás to vlastně zírá, to zase budou síkkuse. Krátkosraký pianista sedí a ťuká: černá, bílá, bílá a teď začal

napodobovat Armstronga, kloktzá slovo chvíli v krku než ho vyfoukne na parket "oči černýje, ústa souměrná, zvláštní znamení, je mi nevěrná..."

Teď ta holka přechází kolem, to tak zírání na Lendu, "zirej na ni taky, Matě jí", "jen se neboj, eště budějický náměstí uvidí nejedno líbnutí do těch pěti, pojd holka, namluvíme spaustru nesmyslů, aby-sme měli na co vzpomínat, až tu po čase zase poženeme po tomhle senzačním rynku, hale, už de k nám..."

"Nezlobte se, kluci, ale neznáme se z Berounky?" Chachá, to asi byli úplně jiný lidi.

"Cože, z potlachu?" To si asi vořvodila z toren, že sme jistě už byli na nějakým potlachu, ale na tom nezáleží, dnes je večer, kdy Velkej vus fořruje voblohou a mě sic bledne rozčilením, "Pojďte si k nám přisednout, to se asi votamtaď známe." Ale odkud proboha "co, že stě tam byla se Zdenkem?" Aha, teď je to jasný, že je to ta něžná dívka z kejčku, i když ta něha ve vobličeji už náč není, asi jí zamaskoval pudr.

"Cože, Zdena, no jo, ten je mrtvej, já už sem dva roky tady v Budějovicích, tak ehoy, von na mě čeká ma nžel a tak prima hrajou..."

Zase ten marnej pocit - tak život běží a malá Mája tu tancuje twist, až jí sukně lítaj a vlastně, proč ne, vždyť je to normální, jenomže je to takový divný.

Pianista kejvnul na nás, že jako něco přide (a že by teda mělo přijít i něco voď nás) a potom mačká klapku po klapce, sentimentálně a hořce, maslí se s tím klimpem jako s kočkou, hladí ho po mourovatým kořišhu klapek. Vypadá docela romanticky, má takovej vořlehanej vobličeji - vůbec mám radši lidi s vobličejem vořlehaným voď větru, než voď šlehačky - a my posloucháme a mrkáme na něj povzbudivě, asi to vůbec povzbudivě nevypadá, ale to nevadí, vůbec povzbuzovat mrkáním negotřebuje.

Na štíhlejších řekách teď dohasínají vohně a písničky, který se tady lepě j na barpult, tam komolí ozvěna - v da leko lepší rýmy než je "osada - nálada" a "ka marád, co měl tak rád". Ty nejblbější i ty dobrý - padaj na hladinu, aby zejtra za soumraku byly vylevený desítkama úst a poslouchaný nejméně dvojnásobným počtem uší. Když zejtra slunce spadne k lesům

na dolech, vyslechnu zase písně o traperu Benovi "co se rány bojí" i tu ve "kraji s bílými hranostaji" a než zmizí za vobzorem, bude zas plný romantiky.

A my zejtra budeme už daleko vocuď s vočima ubrečenejma vod vohně nebo eště na cestě s tornou zavěšenou na to rameno, který mím bolí, uvozdrěný a šťastný. Už se zavírá, muzikanti balí nástroje a servírky, pak sedíme s klavíristou na kašně uprostřed toho nádhernýho náměstí, noc se převaluje v podloubích horkem a má letňá sny. Čekáme na úsvit, kterej má asi zpoždění, z amplionu to ale nehlásili a najednou, než stačíš říct, že se jasní, je ráno.

Pak kouzlo rázem zmizí, úplně obyčejnej člověk se tu vedle tebe zvedá z vobruby, v obličejí má víc ú navy a vrásek než romantiky, i to město má krásy najednou trochu mím. Čas vystříslivěl a chová se za s jako rozumnej den.

Potom čekáme na alunce, ale to už duní bubem pražců, nejkrásnější rytmus tutudutu, a i když se ti oči kalej vospalostí, musíš si na to počkat. Lesy si zapálily ranní retku, tak chma táš taky do manželstráků pro žlutohněšou krabičku a připaluješ, ted už se lepší čeká, pak vykoukne slunce a konečně sme se dočkali.

Tam, kde sme sešli k řece, se už dávno tráva narovnalala a jehličí, to jen tak za noc neslehneš, ta tráva má už žlutou barvu a desítky vohníšť jí do kožichu nadělaly díry, k jednomu z nich sme si sedli, a jak sem věšel benže na tu seschlou borovici za sebou, tak sem nachmatal nápis z rezatejch hřebíčků - Zdena Rott + .

A tak sme si vspomněli.

/Jan Vyčítal/

x x

Poutniče zastav se
a přisedni k nám blíž
ke kruhy z kamení
kde ohen začal hřát
v plamenech těkavých...

/Jozífek/

Báseník Josef Mach, generační druh Františka Gellnera a Jaroslava Haška. Narodil se 5. 2. 1883 v Loučce u Nymburka, zemřel 8. listopadu 1951 v Praze.

Z P O V Ě Ě

Co chovám v srdci hlubokém,
chci, milá, říci ti zcela.
Jsem absolutním otrokem
tvé duše a tvého těla.

Co spatřil jsem tě, neznámá
mne touha rozechvěla.
Kéž bys jen taky, milá má,
mne vyslyšeti chtěla! -

To je má zpevěď. Všechnen cit
a duše má je v ní celá.
Teď k přijímání můžem jít.
Ovšem pod způsobou těla .

HYMNA strany mírného pokroku v mezích zákona
PROGRAM STRANY mírného
pokroku - hesla:

Milión kandidátů vstalo,
by oklamán byl dobrý lid,
by voličstvo jim hlasy dalo,
jež ochotně prý chtějí vzít.
Nechť prudký pokrok chtějí jiní,
násilím zvracet světa řád,
nám mírný pokrok září nyní,
pan Hašek je náš kandidát!
Voliči v tomto městě,
svou bídu v Kravín vzeňte,
jen kdo máš svrab, zůstaň dál!
Pryč s nemírnými pokrokáři,
pryč s laickými bankrotáři,
nuž v boj, nuž v boj, nuž v boj
za pokrok mírný!

1. Mírný pokrok v
mezích zákona
2. Větší přísnost
na chudý lid
3. Zestátnění domov
níků a kostelníků
4. Pryč s laickými
kridatáři
5. Záložny do rukou
duchovenstva.

11. pokračování

Příslušníci většiny indiánských kmenů v Severní Americe považovali za znamenitou zbran VÁLEČNÉ SEKRY A PALICE. Je třeba si ovšem uvědomit, že proslulý kovový TOMAHAVK - sekyru kombinovanou s dýmkou získali Indiáni od Angličanů, Španělů a Francouzů, ale naučili se s ním tak dokonale zacházet, že se nám zdá i dnes představa Indiána bez tomahavku značně neúplná. Primitivní sekyry z kamene ap. ovšem předtím Indiáni znali a tyto nástroje zastávaly i funkci tomahavku, a to až již při úderu nebo při házení.

Originály tomahavků je možno vidět v Náprstkově muzeu v Praze. Zmínujeme se o něm proto, že jej kreslil asi v roce 1880 i Mikoláš Aleš, který se o severoamerické Indiány velmi zajímal; studoval jejich život, zvyky, mytologii, neboť krutý úděl "rudých tváří" mu připomínal osud Polabských Slovanů. Posléze také Aleš věnoval indiánské tematice jeden ze svých nejkrásnějších malířských cyklů nazvaný "Živly".

Mnohem rozšířenější však byly válečné palice. Irokézové rozeznávali dva druhy těchto palic: obrannou, z těžkého dřeva, asi 60 cm dlouhou, zakončenou kulovitou hlavici, a útočnou, u níž byla koule nahrazena ostnem z parohu. Tyto zbraně měly smrtící účinek a Irokézové je v bojích užívali častěji a obratněji než luků či kopí.

Válečné palice préríjních kmenů nazývané "tančící skála" byly kožené a měly kamennou hlavici. Už při pohledu na tuto zbran si uvědomíme, že se s ní i dobře házelo.

Na severozápadním pobřeží existovalo rovněž několik druhů palic rozdílných jak vzhledem tak i funkcí. Náčelníci, kouzelníci i zpěváci a ti, kteří měli vůdčí úlohu v některém z ceremoniálů, nosili palice jako své hodnostní označení. Takové předměty ze dřeva, z kostí, z paroží, z kovu nebo z kamene byly zdoběny řezbami a pomalované symbolickými zvířaty. Kromě toho sloužila palice i jako popravčí nástroj - tzv. "zabíječ otroků". Otrok na severozápadě (jako v každém otrokářském systému) neměl

sa možřejmě žádná práva, a tak jej třeba otrokář ubil palicí při potlaču jen proto, aby svým hostům ukázal, jak je bohatý a co si může "dovolit". Na konci popravčí palice byla obvykle ztvárněna hlava otoka. Kromě vyjmenovaných druhů bychom se na severozápadě ještě setkali s válečnými palicemi.

Primitivních nástrojů užívali severoameričtí Indiáni skutečně bezpočet a nebyly to jen nože, sekery, šípy a kopí, ale také kamenná, dřevěná, kostěná i kovová dláta, rydla na vydlabávání člunů, kladiva a tp. V prérii vyráběli tyto předměty i z kůže.

A zmínme se posléze o jakémsi druhu bumerangu, který měli obyvatelé plání (zvláště chlapci) k lovu králíků. Byl to zahnutý a opracovaný kus větve, jenž po vyhození rotoval ve vzduchu, ale nevracel se.

Na první pohled se nám mohou zdát některé ze zbraní, o nichž jsme si dnes vyprávěli, velmi nebezpečné. Nebylo tomu tak docela. Bitky indiánských kmenů mezi sebou nekončily příliš krvavě a ačkoliv nepostrádaly krutostí, ztráty válčících stran by se daly spočítat často i na prstech.

Mnohem krvavější boje vedli Indiáni s běloby. V nich ale už od počátku jejich zbraně z kamene, dřeva či paroží byly pouhou hračkou proti kovovým nožům, sekyrám a zvláště palným zbraním Evropanů. Kromě toho se nedovedli Indiáni sjednotit proti vpádu "bledých tváří" a byli to naopak Angličané, Francouzi, Španělé i Holanďané, kteří rozeštvávali rudochy proti sobě, aby tak mohli snadněji uhájit své mocenské zájmy v Americe. Teprve když příliv bílých osadníků v 19. století mnohonásobně vzrostl a rozepře mezi Anglií, Francií, Španělskem a USA se konsolidovaly, poznali Indiáni již bezpečně skutečný cíl bělošských ^{smah}

smah: uchvátit celou zemi za každou cenu. Bylo už pozdě; na d jejich krajem rychle zapadalo krvavé slunce a to podle slov tragického náčelníka Nez Percéů Josefa zvěstovalo blížký zánik a úplnou porážku rušého plemene.

/pokračování/

x x x

Není vždycky dobré to, co dělá většina. Proto
buď vždycky sám sebou. ! ! !

t u l á c k e j . k r á l

hraje dr. Jeřábek

1. Bláznivej král kdopak ví kde se vzal
 díry měl v botách jen úsměv ho hrál
 poctivost dámy mi miva lí bál
 a já snad byl tuláckej král.

R. Toulám já toulám se rád
 žmoulám svůj staletej hlad
 tam v chroští mám postel
 a v ní línám sám
 a k ránu mám žízeň jak trám.

2. K řekám a k lesům já hnedka se zdejch
 když rmen voněl na loukách posečenejch
 a cestou jsem jed meď divokejch včel
 a miva lj jsem holek co chtěl.

3. Vša k nýčko jsem krásky mí došpásoval
 ten chlápek vod pípy džbánek mí vzal
 platim čas letí, už nechtějí hrát
 tak pudem si šlofíka dát.

4. Bláznivej král kdopak ví kde se vzal
 díry měl v botách jen úsměv ho hrál
 poctivost dámy to byl náramnej bál
 tak pudeme zas o dům dál.

R. Toulám já toulám se rád
 žmoulám svůj staletej hlad
 sou starý mí křápy a prázdněj je džbán
 čas letí a z krále je kmán.

Slyšel jsem, zjistil jsem, inzerce, různé . . .

- vyšlo III. podzimní číslo SEM - TAMU
- na pultech se objevilo nové vydání turistické mapy Jizerské hory
- 4.10.80 se koná oheň FORT - SILL
- Márče z Karlových Varů se vrátil z vojen cvičení
- I MUNY přišel od tamtéž
- KDO má doma nepotřebná razítka, sť obrázková nebo jiná ?! Zešlete je na adresu redakce pro potřebu dekora ce tohoto plátku.
- Lim. JOE - shání poštovní známky, případně i celé obálky, jakéhokoli stáří, na národnost nehledě .
- podle očitých zpráv byl Řešetlák i snad Cimbura spa třen 29.9. večer v Činoherním klubu na představení "Třináct vůní".
O dalších vůních podrobnosti nemáme.....
- z ústních zpráv se chystá další PRVNIČKA /nebo jak se ten plátek menuje/ od JOHNYHO.....
- tento týden vyjde kniha Vladimíra Párala - Muka obraznosti ČS, za 35,- Kčs.
- Už zase platí normální středočeský čas .....

R E D A K C E : Limonádový Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13, Praha 4
Nusle 140 00

Cena • nevyčísľiteľná
PATISK DOKÁZAN ! ! !

Nerosširuje PNS